Габдулла Тукай

Гыйшык бит бу?..

Җанын фида иткән фәкыйрьмен, гыйшкың күбәләгемен;
Кил, гүзәл, күрсәт матурлыгың: янаем, кил, янаем.

И Хода, бир акыл, тоткыннар йортына эләкмим;
Бу кызга гыйшкым сәбәпле диванамын, диванамын.

И гүзәл, кил каршыма, кил, елмайчы рәхим итеп,
Мин дә синең әйләнәңдә әйләнием, әйләнием.

Кул-аяк бәйле, котылу кайда! — сихерләнгәнмен;
Мәңгегә синең дәртеңнән баш әйләнгән, баш әйләнгән,

Йөзеңнән пәрдәңне ал, җир йөзе яктырып китсен;
Мин дә синең нурың белән яктырыем, яктырыем.

Минем сурәтем бер кансыз, бер җансыз нәрсәгә охшый;
Хәлемә мәрхәмәт ит тә: канланыем, җанланыем.

Сихерләнгәнне шатландыр: үтче алдымнан бер кат;
Синең аяк туфрагыңда тәгәрием, тәгәрием.

Бу дәрт бишеге мине әкрен-әкрен генә тирбәтә:
Ни зарар? Үлгәнче тирбәнием дә тирбәнием.

Синнән исергәнемнән үлгәнче котыла алмам;
Күз һәм кашыңнан синең айланыем, айланыем.

1906 ел